

КАМІНЦІ

Того року, коли батькові виповнилося двадцять вісім, він убив тридцять дві людини. Селія колись мені втовкмачувала різні речі про Маркуса. Отакі, як цей факт. То була найбільша кількість убитих ним людей — до війни між Радою Соула й Альянсом Вільних Магів. Колись я думав, що тридцять двоє — це дуже багато.

Того року, коли батькові виповнилося сімнадцять, у рік його Дарування, він убив лише чотирьох. Мені й досі тільки сімнадцять. До Біловезької битви — саме тоді загинув мій батько, тоді ж загинула майже половина членів Альянсу, і той день називають просто ББ, якщо взагалі наважуються про нього згадувати, — тож до того дня я вбив двадцять три особи.

ББ відбулася багато місяців тому, і наразі на моїй совісті вже понад півсотні вбивств.

Якщо бути точним, то я прикінчив п'ятдесят дві людини.

Важливо бути точним, кажучи про такі речі. Я не рахую Провідниці (вона вже й так помирала) і Самін теж не враховую. Те, що я їй заподіяв, було актом милосердя. Самін убили Ловці. Вистрілили їй у спину, коли ми тікали з поля бою. А Маркус? Його я в жодному разі не зараховую до тих п'ятдесяти двох. Це не я його вбив. Його вбила вона.

Анналіза.

Її ім'я викликає в мене нудоту. Мене може вивернути від будь-чого, пов'язаного з нею: від її білявого волосся, її синіх очей, її золотистої шкіри. Усе, пов'язане з нею, бридке і фальшиве. Вона казала, що любить мене. Я теж казав, що люблю її, але ж це було *щиро*. Я справді її любив. Що за тупий ідіот! Втріскався в неї, в О'Браєн. Вона казала, що я її герой, її принц, а я, мов останній йолоп і телепень, хотів у це вірити. І я справді їй вірив.

Але тепер я хочу тільки вбити її. Перерізати їй горло, видерти з неї верески. Та мені цього не буде досить; цього буде замало. Я хочу, щоб вона збагнула, як важко мені далось те, що я зробив. Я можу примусити її відтяти та зжерти власну руку або виколупати і проковтнути власні очі, та все одно це буде легше, ніж те, що довелося зробити мені.

Я вбив п'ятдесят дві особи. Але насправді я прагну накласти свої руки тільки на неї. Мене задовольнить число п'ятдесят три. Ще одна жертва — і буде досить.

— Лише вона.

Але я прочесав усе поле бою, сантиметр за сантиметром, а також наш старий табір. Я вбивав усіх Ловців, які мені траплялися, — і тих, хто прибирав бардак після битви, і тих, на чий слід я нападав. Але її я ніде не бачив. Мов крізь землю провалилася! Скільки вже днів і тижнів я винюю кожну стежину, кожен слід, кожен натяк на відбиток стопи, але не знаходжу нічого, що могло б вивести на неї.

— Нічого.

Почувши цей звук, я прислухаюся. Тиша.

Мабуть, це знову я говорю сам до себе.

— Чорт!

Анналаза! Це вона таке зі мною робить.

— Та щоб вона здохла, — я піднімаю голову, роззираюся, а тоді кричу кронам дерев: — Щоб вона здохла!

Потім тихенько кажу каменям:

— Я лише хочу, щоб вона померла. Зникла. Щоб її душа перестала існувати. Щоб вона пропала з цього світу. Назавжди. І все. Отоді я зупинюся.

Беру в руку маленький камінчик і кажу йому:

— А може, ні. Може, ні.

Маркус хотів, щоб я вбив їх усіх. Можливо, я зумію це втілити. Мабуть, він знав, що я зможу, інакше не казав би.

Я згрібаю камінці в невеличку купку. Їх п'ятдесят два. Здається, п'ятдесят два — це багато, але насправді це ніщо. Ніщо, порівняно з тим, скількох я мусив би вбити на бажання батька. Ніщо, порівняно з тим, скільки людей загинуло через Анналізу. Понад сотню під час ББ. Мені треба ще добряче постаратися, щоб досягти різанини її рівня. Через неї практично знищено Альянс. Через неї загинув Маркус — єдиний, хто міг стримувати атаки Ловців, єдиний, хто міг завдати їм поразки. Але натомість через неї, через те, що вона його застрелила, Альянс майже припинив своє існування. Та ще й ця нав'язлива думка про те, що вона весь той час була шпигункою Соула. Зрештою, Соул — її дядько. Габріель ніколи не довіряв Анналізі та завжди казав, що це вона могла навести Ловців на Меркуріїну квартиру в Женеві. Я ніколи йому не вірив, але, можливо, він таки мав рацію.

Чути шелестіння дерев, з'являється Габріель. Він збирав хмиз. Мабуть, почув мої крики. А тепер удає, що все одно вже повертався, кидає на землю хмиз і зупиняється біля моїх камінців.

Я не казав Габріелю, що означають камінці, а він і не запитує, але мені здається, що він і так усе знає. Підношу з землі один камінчик. Він невеличкий, завбільшки з мій ніготь. Вони всі маленькі, але відрізняються один від одного. По камінцю на кожну вбиту мною людину. Раніше я знав,

з ким саме пов'язаний кожен з них, але йдеться не про імена абощо; більшість Ловців для мене — просто Ловці, однак камінчики допомагали пригадати, за яких обставин і під час яких боїв вони гинули. Я вже не пам'ятаю окремо кожну битву; вони всі тепер злилися в одне нескінченне криваве побоїще, але в мене є купка з п'ятдесяти двох дрібних камінчиків.

Габрієлеві чоботи розвертаються на дев'яносто градусів і секунду-дві не рухаються, аж поки він каже:

— Нам треба більше хмизу. Допоможеш мені?

— Зараз.

Його чоботи ще кілька секунд не рухаються, потім розвертаються на сорок п'ять градусів, стоять отак чотири-п'ять-шість-сім секунд, а тоді знову прямують до лісу.

Я витягаю з кишені білий камінь. Він овальний і зовсім білий, без жодних домішок: це кварц. Гладенький, але не блискучий. Анналізин камінь. Я знайшов його якось біля струмка, коли шукав її. Тоді я подумав, що це гарний знак. Був певний, що того дня натраплю на її слід. Так і не натрапив, але одного дня це обов'язково станеться. Коли я її вб'ю, то не докладу цей камінь до купки, а викину його геть. Нехай він зникне назавжди. Як і вона.

Можливо, тоді припиняться мої сни. Сумніваюся, але хтозна. Мені часто сниться Анналіза. Іноді сни бувають навіть приємні спочатку, але довго це не триває. Деколи вона стріляє в мого батька — так само, як під час ББ. Якщо мені щастить, я прокидаюся раніше, але часом сон затягується, і я немовби заново все це переживаю.

От якби мені снився Габріель. Це були б гарні сни. Хай би мені снилося, що ми лазимо вдвох у горах, як за тих часів, коли ми були друзями. Ми й тепер друзі; ми завжди будемо друзями, але нині все по-іншому. Ми небагато розмовляємо.